

“Η αρχή του τέλους” – Μαρία Ν Κίτρα

«**Η αρχή του . . .
τέλους**»

Μονόλογος

Για δύο

Μαρία Ν Κίτρα

Π ε ρ ί λ η ψ η

Η Ζωή ένα νέο κορίτσι κάπου στο Ιράκ, πουλήθηκε ως νύφη στα πέντε της χρόνια από τον πατέρα της, στο σόι του αδερφού του για να παντρευτεί τον ανιψιό του, προκειμένου να βάλει τέλος σε μια βεντέτα που υπήρχε μεταξύ των δύο αντρών για χρόνια. Η μητέρα της, τον παρακαλά επανειλημμένα να μεγαλώσει λίγο η κόρη τους προτού παντρευτεί, όμως εκείνος τη χτυπάει μέχρι θανάτου. Η Ζωή, βλέποντας τη μητέρα της να βασανίζεται, αποφασίζει να κάνει ό,τι της λέει ο πατέρας της. Τα χρόνια κυλούν σιωπηλά. Τη μέρα του αρραβώνα όμως, στα δεκαπέντε της χρόνια, μην αντέχοντας άλλο τη μοίρα της, το σκάει... Δεν καταφέρνει να πάει μακριά απ το σπίτι της, γιατί τη βρίσκει ο πατέρας της και τη φέρνει πίσω, αφού τη δέσει με σκοινιά στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου και τη σύρει στους δρόμους για παραδειγματισμό...

Η Ζωή, μένει στο κρεβάτι για τρεις ολόκληρους μήνες μέσα σε αφόρητους πόνους, με μόνη της παρηγοριά μια μικρή κουκλίτσα που είχε όταν ήταν μικρό κοριτσάκι.

Τη μέρα του γάμου με τον ξάδερφό της, ο πατέρας της την απείλησε με όπλο πως αν κάνει το οτιδήποτε που θα εμποδίσει το γάμο, θα σκοτώσει πρώτα τη μητέρα της και μετά την ίδια.

Ο γάμος έγινε, ο πατέρας πλήρωσε το χρέος απέναντι στον αδερφό του, η βεντέτα έληξε και η Ζωή μετακόμισε στο σπίτι της μητέρας του άντρα της, του Μοχάμεντ. Εκείνη και τα αδέρφια του, την αντιπαθούσαν τόσο, ώστε τη χτυπούσαν στα κρυφά, την έβριζαν και την πρόσβαλαν, ενώ ο Μοχάμεντ το μόνο που κάνει είναι να τη βιάζει... Η ζωή της είναι ένα μαρτύριο μέχρι που μια μικρή ελπίδα γεννιέται μέσα της... από έναν πληγωμένο άγγελο...

Πρόσωπα του έργου

- Ζωή
- Ελπίδα

Σκηνικό

*Η Ζωή και η Ελπίδα είναι γυρισμένες πλάτη στο κοινό...
Η Ζωή κρατάει μια σκούπα κι η Ελπίδα ένα κεσεδάκι
φαγητό κι ένα πλαστικό προύνι.*

Ζωή

Μου πήραν την αγαπημένη μου κουκλίτσα, μέσα από τα χέρια και μου έβαλαν μια μεγάλη σκούπα. Έπρεπε να μάθω πώς να γίνω μια καλή και σωστή νοικοκυρά για το μέλλοντα σύζυγό μου ... Ήμουν τότε μόλις πέντε ετών... κι εκείνος δώδεκα ...

Ελπίδα

Οι άνθρωποι εδώ παραπονιούνται για το φαγητό, πως είναι απαίσιο...δεν τρώγεται. Πολλές φορές το πετάνε στα σκουπίδια, έτσι όπως είναι συσκευασμένο, για να δείξουν τη δυσαρέσκειά τους. Δεν έχω πετάξει ποτέ μου φαγητό ...

Γυρίζουν στο πλάι, πλάτη με πλάτη.

Ζωή

Ο πατέρας μου, μου απαγόρευσε, μετά το σχολείο, να βγαίνω έξω στην αυλή και να παίζω με τα αδέρφια μου και τα άλλα παιδιά. Έπρεπε να μένω κλεισμένη όλη την υπόλοιπη μέρα στο σπίτι, μέχρι να μεγαλώσω και να παντρευτώ τον ανιψιό του, τον Μοχάμεντ... Δεν έπρεπε να προκαλέσω κανενός άλλου το βλέμμα ή τα σχόλια...

Ξεκινάει να σκουπίζει λίγο ...

Ελπίδα

Το καμπ που μένω, έχει δέκα χιλιάδες πρόσφυγες. Η ζέστη είναι αφόρητη στο μεγαλύτερο μέρος της μέρας. Τα κοντέινερ μοιάζουν με τεράστιες κονσέρβες. Ο ένας είναι πάνω στον άλλον. Όσοι δε χωράνε μέσα, κοιμούνται σε σκηνές έξω. Πολλοί είναι εκείνοι που παρακαλάνε να φύγουν από δω... Εγώ όχι...

Ανοίγει το κεσεδάκι της και ξεκινάει να τρώει λίγο...

Ζωή

Αίμα ή θηλυκό... Αυτές ήταν οι επιλογές που είχε ο πατέρας μου για να λήξει τη βεντέτα που είχε με τον αδερφό του. Ή να σκοτώσει κάποιον από την οικογένειά μας ή να του δώσει ένα θηλυκό. Ανήκαν στην ίδια φατρία και κανείς δεν παρεμβαίνει στα μεταξύ τους θέματα. Τα λύνει όλα ο λαϊκός νόμος, μέσα από ένα λαϊκό δικαστήριο που το ορίζει ένας σοφός, ηλικιωμένος άντρας...

Πόσο σοφός μπορεί να είναι κάποιος όταν αποφασίζει να πουλήσει μια παιδική ψυχή;

Η επιλογή για τον πατέρα μου ήταν εύκολη... θηλυκό...

Κι έτσι, με έταξε στο γιο του θείου μου...

Ελπίδα

Η βρωμιά και η δυσωδία εδώ, είναι κάτι πολύ συνηθισμένο. Στην αρχή ο οργανισμός σου αντιδράει. Σου έρχεται αναγούλα από την αποφορά... Οι ψείρες κυκλοφορούν με θράσος παντού ... Στα κεφάλια, στους λαιμούς, στα μαξιλάρια... Με τον καιρό συνηθίζεις όμως...

Ζωή

Από εκείνη τη στιγμή ακριβώς, σταμάτησε να κυλά το αίμα μέσα μου... μεταμορφώθηκε σε νερό και λάσπη... για να γίνω σιγά – σιγά το κτήμα κάποιου άλλου, παρά τη θέλησή μου...

Όταν είδα για πρώτη φορά τον πατέρα μου να χτυπάει με μανία και οργή τη μητέρα μου, τρόμαξα τόσο πολύ που έκανα εμετό... Εκείνη να ουρλιάζει, να παρακαλά να σταματήσει, κι εκείνος, λες και ερεθιζόταν περισσότερο με την ανημποριά της και το σκορπισμένο αίμα στο όμορφο δέρμα της, συνέχιζε, μέχρι που την άφησε λιπόθυμη να κολυμπά στην κόκκινη λίμνη της άδικης μοίρας της...

Δεν ήξερα γιατί τη χτύπησε τόσο πολύ. Ήταν τόσο καλή μαζί του, με μένα, με όλους. Μόνο πρόσφερε και ποτέ δεν ζητούσε το παραμικρό... Έτσι την είχαν μάθει...

Ελπίδα

Έχω δύο αλλαξιές μαζί μου. Το πρωί φοράω τη μία και το βράδυ την πλένω, εκεί στις βρύσες... Πολλοί με κοιτάζουν περίεργα... κι άλλοι με βομβαρδίζουν με ερωτήσεις... *Από πού έρχεσαι; Γιατί έφυγες απ τη χώρα σου; Ποιος σε κυνηγάει; Τι έκανες;* Δεν απαντώ στις ερωτήσεις τους. Κανείς δε λέει το λόγο που έφυγε απ τη χώρα του. Για να μη δώσει δικαιώματα. Για να μην τον καρφώσουν. Το ίδιο κάνω κι εγώ. Συνήθως περπατώ με το κεφάλι σκυφτό ή κάθομαι αμίλητη σε μια γωνιά κι απλά παρατηρώ τον κόσμο που μένει εκεί...

Ζωή

Ο πατέρας μου συνέχιζε να χτυπά τη μητέρα μου και μένα κι αυτό με έκανε πολύ δυστυχημένη. Την παρακαλούσα να μου πει γιατί συνέβαινε αυτό, μα εκείνη αρνιόταν κάθε φορά. Όσοι μια μέρα τους άκουσα... Η μητέρα μου τον ικέτευε να με αφήσει να μεγαλώσω λίγο ακόμη, να τελειώσω τουλάχιστον το σχολείο, προτού με παντρέψει με

τον ξάδερφό μου κι εκείνος έλεγε πως πρέπει να γίνει τώρα, αλλιώς θα μας σκοτώνε και τις δύο! Λες και δε μας είχε ήδη σκοτώσει...

Από κείνη την ημέρα, πήρα την απόφαση, να κάνω ό,τι θέλει ο πατέρας μου, αρκεί να μην άπλωνε ποτέ ξανά χέρι στη μητέρα μου ... Δεν έφταιγε σε τίποτα...

Τα χρόνια κυλούσαν... κι ενώ τα αδέρφια μου πήγαιναν σχολείο, έπαιζαν με τους φίλους τους έξω, μάθαιναν τέχνες, εγώ μάθαινα να μαγειρεύω, να καθαρίζω το σπίτι, να τρώω ξύλο, να βλέπω τη μητέρα μου δυστυχισμένη, να κλαίω σιωπηλά... και τα βράδια, κατάκοπη απ όλα και άδεια απ το κενό που ζούσα, παραδινόμουν σ' έναν ύπνο φορτωμένο με το παράπονο... γιατί οι γυναίκες να έχουν τέτοια άδικη μοίρα ...

Ελπίδα

Όταν πέφτει το σκοτάδι, τα πράγματα γίνονται πιο επικίνδυνα... Η πορνεία ανθίζει, καθώς μαραίνονται κοριτσιίστικες ψυχές... Πολλές απ τις γυναίκες εδώ, κάνουν απόπειρες αυτοκτονίας, προκειμένου να γλιτώσουν απ όλα. Ήλπιζαν σε μια καλύτερη μοίρα, από εκείνη που είχαν στην χώρα τους... Κανείς πραγματικά δε θέλει να φύγει από τον τόπο που γεννήθηκε. Εκτός αν ο ίδιος σου ο τόπος σε διώχνει σπρώχνοντάς σε με τις σφαίρες και τις βόμβες ενός πολέμου, εκτός κι αν σε παρασέρνει μακριά το ποτάμι απ το αίμα τόσων αδικοχαμένων ... εκτός κι αν η οικογένειά σου έχει ορίσει τη μοίρα σου στην οποία πρέπει να υποκύψεις.

Ζωή

Στα 16 μου χρόνια, μετά από αλλεπάλληλο ξύλο και παρακάλια της μητέρας μου, πάρθηκε η απόφαση να αρραβωνιαστώ τον ξάδερφό μου, τον Μοχάμεντ.

Την ημέρα του αρραβώνα, τα αδέρφια μου δε μιλούσαν, η μάνα μου

κατάπινε τα δάκρυά της, προτού γίνουν ποτάμια στο στέρνο της και την πνίξουν κι εγώ τους κοιτούσα με το βλέμμα του πεθαμένου...

Έχετε δει το βλέμμα ενός νεκρού; Είναι σε όλους το ίδιο. Κοιτάζει μακριά και πουθενά... Έχετε προσέξει πως σε μια κηδεία όλοι μιλάνε για το νεκρό, αλλά εκείνος δεν αντιδρά;

Τη μέρα του αρραβώνα ένιωθα να πνίγομαι. Να μου κόβεται η αναπνοή καθώς πλησίαζε η ώρα να έρθει το σόι. Η μάνα μαγείρευε αμίλητη όλη μέρα, εγώ καθάριζα το σπίτι, κι ο πατέρας μου περιφερόταν περήφανος και ικανοποιημένος. Επιτέλους, η βεντέτα θα τελείωνε απόψε και ο πατέρας μου θα πλήρωνε τον αδερφό του δίνοντάς με ως αντάλλαγμα. Το απόγευμα έπρεπε να περιποιηθώ τον εαυτό μου, να γίνω όμορφη. Για να δεχτώ το μέλλοντα σύζυγό μου. Κλείστηκα στο δωμάτιό μου κι άρχισα να τραβάω τα μαλλιά μου με δύναμη καθώς κοιταζόμουν με αυτολύπηση στον καθρέφτη.

Για να είσαι όμορφος εξωτερικά πρέπει να νιώθεις όμορφα μέσα σου... κι εγώ ήμουν πολύ άσχημη...

Άκουσα τις φωνές των καλεσμένων. Δυνατές, επιτηδευμένες, ανυπόμονες. Πανικοβλήθηκα. Θύμωσα, εξοργίστηκα.

Ελπίδα

Κάποτε, ήμουν γεμάτη οργή, για την αδικία που υπάρχει στις γυναίκες στη χώρα μου... Λυπόμουν τη μάνα μου, και όλες εκείνες τις γυναίκες, που η μοίρα τους τις ήθελε υπόδουλες από τη μέρα που γεννήθηκαν μέχρι τη μέρα που θα πέθαιναν. Θύμωνα με τον πατέρα μου, και όλους εκείνους τους άντρες που ο ρόλος τους ήταν να ορίζουν τις ζωές της οικογένειάς τους, να χτυπάνε όποιον τους έφερνε αντίρρηση, να τα θέλουν όλα έτοιμα... Μα έτσι τους έμαθαν... έτσι έπρεπε να κάνουν κι αυτοί, για να κερδίσουν την εύνοια και το σεβασμό των γύρω τους...

Ζωή

Ποιος είσαι εσύ που θα ορίσει τη ζωή μου;

Ποιος είσαι εσύ που θα σβήσει τα όνειρά μου;

Ποιος είσαι εσύ που θα με θάψει ζωντανή;

Ούρλιαζα μέσα μου κι έξω η απόλυτη σιωπή...

Όταν δεν έχεις να χάσεις τίποτα και το μυαλό θολώσει... κάνεις πράγματα που ποτέ δε φανταζόσουν ότι ήσουν ικανός ...

Άνοιξα το παράθυρό μου και το σκασα... Άρχισα να τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορούσα, χωρίς να γνωρίζω πού πηγαίνω. Ήξερα ότι θα με βρουν. Δεν το κανα από γενναιότητα. Με είχε κατακλύσει ο φόβος. Μα ήθελα να βρω μια στιγμή ελευθερίας... Δεν πρόλαβα ... με βρήκε ο πατέρας μου.

Με έδεσε με σκοινί πίσω απ το αυτοκίνητό του και με έσυρε μέχρι το σπίτι μας...

Δεν ήξερα ότι το ίδιο σου το αίμα μπορεί να ρουφήξει αυτό που κυλάει στις φλέβες σου... Δεν ήξερα ότι ο άνθρωπος μπορεί να αντέξει τόσο πόνο χωρίς να βγάλει έστω και μια μικρή κραυγή...Μετά κατάλαβα ότι όταν είσαι νεκρός μέσα σου, δε νιώθεις τίποτα...

Ελπίδα

Όταν συνειδητοποιήσεις ότι έχεις πεθάνει μέσα σου, έχεις μόνο δύο επιλογές. Ή να αποδεχτείς το θάνατό σου ή να κάνεις τα πάντα για να ξαναγεννηθείς. Πόσο αφόρητα δύσκολα είναι και τα δύο... Ποιος θα σε τραβήξει από το βούρκο καθώς βουλιάζεις μέρα με τη μέρα; Ποιος θα σου πει κάτι διαφορετικό πέρα από το «έτσι είναι η μοίρα μας, έτσι πρέπει να κάνουμε»; Ποιον να εμπιστευθείς και σε ποιον να πεις ότι εσύ δεν είσαι σαν όλους τους άλλους;

Ζωή

Τρεις μήνες έμεινα στο κρεβάτι. Τον έναν ακίνητη... είχαν σπάσει τα πλευρά μου, είχε γδαρθεί το δέρμα μου... είχαν ξεριζωθεί τα νύχια και τα μαλλιά μου... Κάτι για βλάβη στα γεννητικά μου όργανα είπε ο γιατρός, αλλά ο πατέρας μου τον πλήρωσε αδρά να το κρατήσει κρυφό... Στην ιδέα ότι ίσως δε θα μπορούσα να κάνω παιδιά, πανικοβλήθηκε. Πώς θα με έδινε ανάπηρη στο γαμπρό;

Ο αρραβώνας όμως ακυρώθηκε και ο γάμος ορίστηκε για τρεις μήνες αργότερα. Το θεώρησα προσωπική νίκη. Όμως για τον πατέρα μου ήταν η απόλυτη ήττα. Μόλις είχε ντροπιαστεί απέναντι στον αδερφό του. Κι αυτό δε θα μου το συγχωρούσε ποτέ...

Η μητέρα μου, στα κρυφά, μου έδωσε την κουκλίτσα μου πίσω, όσο ήμουν κατάκοιτη. Εκείνη, που είχαν πάρει μέσα από τα χέρια μου για να μου βάλουν τη σκούπα...

Την κρατούσα σφικτά στην αγκαλιά μου και δεν την άφηνα ποτέ. μου. Την έκρυβα σαν πολύτιμο φυλαχτό. Την κοίταγα με τις ώρες. Ήθελα να είναι ο καθρέφτης μου... Να είμαι εγώ εκείνη ...

Ελπίδα

Όταν αποφάσισα να εγκαταλείψω τη χώρα μου, το σπίτι μου, την οικογένειά μου, άρχισε δειλά να μπαίνει και πάλι στα πνευμόνια μου, οξυγόνο. Παρόλο που η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή με αυτή μου την απόφαση, ένιωθα μια απροσδιόριστη ηρεμία... Είχα αφήσει την ελπίδα της ελευθερίας να καλύψει σαν πέπλο όλη μου την ύπαρξη...

Ζωή

Ο γάμος με τον Μοχάμεντ, ήταν μια σκέτη αποτυχία. Ο πατέρας μου έδειχνε ανήσυχος. Η ντροπή από πάνω του δεν είχε φύγει και το κύρος του ως άντρας και αφέντης του σπιτιού είχε μειωθεί στο ελάχιστο... Χαράματα της ίδιας μέρας, μπήκε στο δωμάτιό μου, ενώ

ακόμα κοιμόμουν, και βάζοντας ένα όπλο στο μέτωπό μου με απείλησε πως αν κάνω κάτι που θα εμποδίσει το γάμο, θα σκοτώσει πρώτα τη μάνα μου μπροστά στα μάτια μου και μετά εμένα...

Δεν είχα σκοπό να εμποδίσω τίποτα όμως... Αρκετή κακοποίηση είχαμε υποστεί και οι δύο μέχρι τότε...